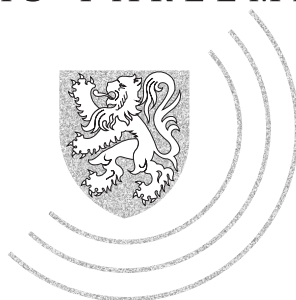

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

2 maart 2005

BELEIDSNOTA

Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel

2004-2009

Onderdeel Economie

VERSLAG

**namens de Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
uitgebracht door mevrouw Annick De Ridder en de heer Freddy Van Gaever**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: Mevrouw Trees Merckx-Van Goey.

Vaste leden:

de heren Thieu Boutsen, Freddy Van Gaever, Roland Van Goethem, John Vrancken, Frans Wymeersch;

de heer Jan Laurys, de dames Trees Merckx-Van Goey, Miet Smet, de heer Koen Van den Heuvel;

de heer Louis Bril, mevrouw Annick De Ridder, de heer Jul Van Aperen;

de dames Caroline Gennez, Anissa Temsamani, de heer André Van Nieuwkerke.

Plaatsvervangers:

de heren Johan Deckmyn, Jean Geraerts, Jan Penris, Stefaan Sintobin, mevrouw Marleen Van den Eynde;

de heer Carl Decaluwe, mevrouw Kathleen Helsen, de heren Frans Peeters, Eric Van Rompuy;

mevrouw Patricia Ceysens, de heer Jaak Gabriels, mevrouw Vera Van der Borgh;

de heren Chokri Mahassine, Jan Roegiers, Robert Voorhamme.

Toegevoegde leden:

mevrouw Vera Dua;

de heer Jan Peumans.

*Zie:***94** (2004-2005)

- Nr. 1: Beleidsnota
- Nrs. 2 tot 7: Met redenen omklede moties
- Nrs. 8 tot 11: Verslagen

INHOUD

	Blz.
1. Toelichting door de minister.....	4
2. Bespreking	5
a. Tussenkomensten van de leden van de commissie.....	5
b. Antwoord van de minister	18

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie heeft de beleidsnota Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel 2004-2009, ingediend door mevrouw Fientje Moerman, vice-minister-president, Vlaams minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel, besproken op haar vergaderingen van 18 november en 1 december 2004. De volgende hoofdstukken van die beleidsbrief behoorden tot de bevoegdheden van de commissie:

1. Algemene context;
2. Vlaanderen competitieve kenniseconomie;
3. Vlaanderen competitieve investeringsregio;
5. Competitief ondernemen.

Hoofdstuk 4 “Wetenschap en innovatie” behoorde tot de bevoegdheden van de Verenigde Commissies voor Economie en Onderwijs; hoofdstuk 6 “Internationaal ondernemen” tot de bevoegdheid van de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme; en hoofdstuk 7 “Invoer, doorvoer en uitvoer van wapens en producten van tweërlei gebruik” tot de bevoegdheid van de Subcommissie voor Wapenhandel. Over dat laatste hoofdstuk werd door de heer Eloi Glorieux, namens de Subcommissie voor Wapenhandel verslag uitbracht aan de Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie (Zie *Parl. St. Vl. Parl.* 2004-05, nr.94/10).

Deze bespreking verliep in nauwe samenhang met de bespreking van het ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2005. Een belangrijk deel van de bespreking was gewijd aan de begroting.

In dit verslag komen de elementen aan bod die geen rechtstreeks verband hielden met de bespreking van de begroting en die niet opgenomen zijn in het begrotingsverslag. Voor de onderdelen van de bespreking over specifieke aspecten van de begroting 2005, verwijzen we naar het begrotingsverslag van de commissie, uitgebracht aan de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting (*Parl. St. Vl. Parl.* 2004-05, nr. 15/7-E).

Dat verslag moet dus worden samen gelezen met dit verslag betreffende de beleidsnota

Tot besluit van deze bespreking werden met redenen omklede moties ingediend door mevrouw Annick De Ridder en de heren Koen Van den Heuvel, André Van Nieuwkerke en Jan Peumans (*Parl. St. Vl. Parl.* 2004-05, nr. 94/7) en door de heren John Vrancken, Roland Van Goethem, Frans Wymeersch, Freddy Van Gaever en Thieu Boutsen (*Parl. St. Vl. Parl.* 2004-05, nr. 94/5).

I. TOELICHTING DOOR DE MINISTER

De *minister* verduidelijkt dat haar nota een geïntegreerde beleidsnota is, omdat ze van mening is dat economie en ondernemen met als doel tot een competitieve kenniseconomie te komen, niet kunnen besproken worden zonder het ook te hebben over wetenschap en innovatie. De Vlaamse economie is exportgericht, dus is internationaal ondernemen daar ook bij betrokken. De toelichting die de minister geeft gaat over de hoofdstukken 1, 2, 3 en 5 van de beleidsnota.

De minister zegt dat haar nota uitgaat van zes basisprincipes.

Vooreerst is er de noodzaak om efficiënte en doeltreffende maatregelen te nemen. Het gros van de lopende maatregelen moet geëvalueerd worden op het effect dat zij daadwerkelijk ressorteren voor de Vlaamse economie. Daarbij moet men niet-doelmatige maatregelen heroriënteren en eventueel zelfs stopzetten. Nieuwe maatregelen moet men zo veel mogelijk afstemmen op lopende, doeltreffende maatregelen. Fragmentatie fnuikt immers de slagkracht.

Een tweede uitgangspunt is dat het in het belang is van de rechtsonderhorigen, hier in de eerste plaats de ondernemers en ondernemingen, om een continuïteit in het beleid te hebben. Enerzijds moeten de maatregelen afzonderlijk geëvalueerd worden en anderzijds moet er zoveel mogelijk afstemming zijn en moet er toch de nodige continuïteit zijn om de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen.

Het derde uitgangspunt is dat bij de evaluatie van zowel lopende als nieuwe maatregelen meer en meer gebruik moet gemaakt worden van monitoring en benchmarking.

Het vierde principe is een langetermijnvisie. Ook de maatregelen op korte termijn moeten daarin passen.

Het vijfde principe behelst minder administratieve lasten. De toegang tot de markt moet zo vrij mogelijk zijn en mag bijgevolg niet gehinderd worden door barrières, in de eerste plaats administratieve maar ook andere.

Ten zesde – een algemeen principe doorheen alle beleidsdomeinen – zijn de principes van beter bestuurlijk beleid het uitgangspunt.

Vervolgens licht de minister de deelaspecten meer in detail toe, in relatie tot de begroting 2005. Voor dit gedeelte verwijzen we naar het begrotingsverslag (*Parl. St. Vl. Parl. 2004-05, nr. 15/7-E, p. 4-10*).

II. BESPREKING

a. Tussenkomen van de leden van de commissie

De heer *Jan Laurys* vindt het positief dat het hier om een geïntegreerde nota gaat. Economie kan niet los van innovatie- en wetenschapsbeleid worden gezien. Hij vindt het echter spijtig dat die logica niet volledig is doorgetrokken. Economie is ook met het milieu, met energie en een hele reeks andere domeinen verbonden. Hoewel die raakvlakken in het Vlaams regeerakkoord worden vermeld, is de beleidsnota te veel vanuit het perspectief van het eigen Economiedepartement geschreven.

De heer Laurys vindt het eveneens positief dat de beleidsnota duidelijk stelt dat moet worden onderzocht op welke strategische domeinen de Vlaamse economie in de toekomst kan presteren. De Vlaamse middelen moeten worden ingezet om effectieve economische hefboomen te realiseren. Dat wil zeggen dat die middelen niet over een heleboel kleine posten mogen worden verdeeld. Dat zou veel minder efficiënt zijn.

Het uitgangspunt van de beleidsnota is volgens de heer Laurys eigenlijk een kunstmatige tegenstelling tussen innovatieve, kennisintensieve bedrijven en producerende bedrijven. Hem lijkt die tegenstelling enigszins tegenstrijdig. Producerende bedrijven hebben ook ICT nodig en gaan ook kennisintensief te werk.

De beleidsnota schenkt volgens de heer Laurys alleszins te weinig aandacht aan het industrieel beleid. Blijkbaar is de minister van oordeel dat de echte industrie in Vlaanderen weinig toekomst heeft en dat we resoluut de steven in de richting van de ICT en van de kennistechnologie moeten keren. In het Vlaams regeerakkoord staat nochtans te lezen dat de Vlaamse Regering de nodige aandacht aan de industrie wil schenken. De heer Laurys citeert: “Het industrieel weefsel is de bakermat voor vele andere economische activiteiten en de basis van de welvaart.”. De industrie zorgt eigenlijk voor 40 percent van onze welvaart en voor de helft van de tewerkstelling in Vlaanderen.

Om de industrie wat meer aandacht te geven, suggereert de heer Laurys een slotanalyse van de bestaande initiatieven te maken. Uit contacten met de verschillende betrokken partners blijkt dat er absoluut een positief klimaat ten aanzien van de industrie moet komen. De basiscomponenten zijn in de beleidsnota opgenomen, maar zouden eens duidelijk in een hoofdstuk of in een aparte paragraaf moeten worden samengevoegd.

De lichte economische groei in Vlaanderen leidt niet tot een stijging van de tewerkstelling. De werkgelegenheidsgraad is zelfs een beetje gedaald. Dit probleem wordt in de beleidsnota gesignaleerd, maar dit leidt helaas niet tot gevolgtrekkingen. De heer Laurys zegt dat dit aantoon het hier om een structureel probleem gaat.

Het streven naar continuïteit in de beleidsnota is volgens de heer Laurys eveneens een positief gegeven. In tegenstelling tot haar drie voorgangers, wil de minister blijkbaar geen trendbreuk realiseren. Tijdens de vorige legislatuur heeft elke minister van Economie een nieuw plan ontwikkeld. Blijkbaar is het deze keer niet de bedoeling om nieuwe instrumenten te creëren, maar wel om de bestaande instrumenten te verbeteren en te implementeren. Het beleid mag zich niet tot een reeks naar elkaar verwijzende en elkaar eigenlijk herformulerende plannen beperken. Dit is in het verleden wel gebeurd. Er zijn concrete realisaties nodig. Men mag niet blijven steken in nader te onderzoeken engagementen en in algemene doelstellingen.

De beleidsnota besteedt volgens de heer Laurys te weinig aandacht aan het sociaal-economisch streekbeleid. Tijdens de vorige legislatuur hebben de bevoegde ministers getracht de overlegstructuren tussen het beleid en de burger uit te zuiveren.

Dit heeft tot een grote schoonmaak in de arbeidsmarkt- en streekontwikkelingsorganen geleid. De heer Laurys zegt niet zo gelukkig te zijn met het resultaat dat die operatie heeft opgeleverd. Hij zegt soms de indruk te hebben dat de structuren eigenlijk enkel een nieuwe naam hebben gekregen.

Deze opmerking geldt volgens de heer Laurys eigenlijk voor de algemene betrokkenheid van het middenveld. Zo zegt de beleidsnota niet veel over de interne democratie in bedrijven. Hierover bestaan uiteraard uiteenlopende meningen. Een goed economisch beleid heeft evenwel een sociaal draagvlak nodig. Hiervoor moet een beroep op de ervaring van alle betrokkenen, inclusief de werknemers, worden gedaan.

De heer Laurys stelt verder dat de beleidsnota te weinig aandacht schenkt aan de administratieve vereenvoudiging. De realisatie van een als aanspreekpunt fungerend loket is noodzakelijk. Het moet hier evenwel om een tijdelijke maatregel gaan. Het is van fundamenteel belang dat de administratieve lasten zelf worden vereenvoudigd. Bovendien zou het inbouwen van een eventuele tussenstap tot een verzwaring en niet tot een verlichting van de administratieve druk leiden. Indien alle beschikbare deskundigheid in een aanspreekpunt moet worden samengebracht, zal dit van sommige mensen te veel vergen. Bovendien is het samenstellen van een dossier vaak afhankelijk van de vragen die door de aanvrager worden gesteld. Het samenbrengen van alle deskundigheid lijkt de heer Laurys dan ook een iets te ambitieuze doelstelling. Hij kan begrijpen waarom de minister dit enigszins wil versoberen en verstrakken.

De heer Laurys stelt verder vast dat volgens de beleidsnota Vlaanderen zich tot een competitieve investeringsregio moet ontwikkelen. Vlaanderen beschikt over een aantal sterke troeven, zoals een centrale ligging, een sterk uitgebouwde logistiek, de internationale uitstraling van Brussel en een functie als draaischijf voor de rijke consumentenmarkt in Europa. De slechte afloop van het DHL-dossier is echter niet hoopgevend. De heer Laurys stelt dat Vlaanderen bereid moet zijn de gevolgen van zijn eigen troeven te dragen. Het uitspelen van de Vlaamse troeven heeft nu eenmaal consequenties.

De heer Laurys herhaalt dat de beleidsnota te weinig aandacht aan het sociaal-economisch streek-

beleid schenkt. Uit de discussies van vorig jaar is gebleken dat de doorstroming van het lokaal beleid, de resoc's, naar het regionaal beleid, de POM's, is stilgevallen. De POM's zijn uitvoerende organen. De resoc's zijn overlegstructuren. Volgens sommige mensen is het gebrek aan doorstroming bewust gecreëerd. De heer Laurys zegt soms de indruk te hebben dat deze instellingen in het leven zijn geroepen om de sociale partners en de lokale politici een zandbak te geven waar ze zich wat kunnen amuseren zonder zich in het eigenlijke beleid te mengen. Op die manier is de band tussen het lokaal beleid en het Vlaams beleid doorgeknipt. Tijdens de regeringsonderhandelingen is gezegd dat zou worden onderzocht of deze instellingen niet beter op elkaar kunnen worden afgestemd. Over de doorstroming van resoc's naar POM's is in de beleidsnota evenwel niets terug te vinden, volgens de heer Laurys.

Aangezien er een ernstige behoefte aan bedrijventerreinen bestaat, verwondert het de heer Laurys dat de beleidsnota het streefcijfer van 7.000 hectare niet vermeldt. Misschien heeft de minister er bewust voor gekozen zich niet op cijfers vast te pinnen. De keuze voor vestigingsplaatsen voor bedrijven buiten de bestaande bedrijventerreinen vindt de heer Laurys een goed denkspoor. In sommige gevallen is er nood aan een zekere verweving. De spreker vraagt zich echter af of dit iets met de regeling voor zonevreemde bedrijven te maken heeft. Hij weet niet of het de bedoeling is elke gemeente de mogelijkheid te bieden om een bufferzone voor de vestiging van bedrijven aan te leggen. Het aanpakken van de brownfields is hier al vaak ter sprake gekomen. Helaas kost het saneren van deze oude terreinen veel geld. Bovendien liggen deze terreinen vaak niet in industriezones. Het saneren van in woonzones gelegen brownfields levert dan ook niet automatisch een verhoging van het aantal industrieterreinen op.

Wat het competitief ondernemen betreft zegt de heer Laurys dat het niet bij plannen of bij een cascade aan engagementen mag blijven. Zo wordt vaak gesteld dat Vlaanderen te weinig starters telt. Aangezien we reeds met een vrij hoog aantal bedrijven zitten, is het positief dat deze stelling in de beleidsnota enigszins wordt genuanceerd. Overnames in de familiale kring, die in feite eigen zijn aan de Vlaamse economie, worden bijvoorbeeld niet meegeteld. Men mag volgens de heer Laurys dan ook niet in doemdenken verval-

len. Alles moet in het juiste perspectief worden gezien.

Het stimuleren van het ondernemerschap ondersteunt de fractie van de heer Laurys volledig. De indruk bestaat echter dat het enkel pogingen betreft om het imago van het ondernemerschap te verbeteren. Voormalig minister Ceysens heeft zelfs ooit een televisieserie over dit onderwerp aangekondigd. De heer Laurys is er niet van overtuigd of dergelijke initiatieven zeer efficiënt zijn.

De heer Laurys stelt verder dat er meer aandacht moet worden geschonken aan een echt flankerend beleid, aan opleidingen en begeleiding en aan het opvangen van risico's. De doelgroepen moeten realistischer worden aangepakt. Faillissementen zijn vaak aan slecht management te wijten. Mensen moeten worden gestimuleerd om bepaalde risico's te nemen. Om nadien een reeks faillissementen te vermijden, moet hierbij evenwel een zeker evenwicht bewaard worden.

Voor de zogenaamde 'restarters' geldt dezelfde redenering, volgens de heer Laurys. Het flankerend beleid moet worden gestimuleerd. Het statuut van de zelfstandigen moet fundamenteel worden gewijzigd. Dit is uiteraard geen Vlaamse bevoegdheid. Het ondernemerschap zal altijd bepaalde risico's inhouden. De overheid mag die risico's niet volledig wegnemen. Risico's mogen ook worden beloond. Het is echter belangrijker de ondernemers een vangnet en een terugvalpositie te bieden. Een wijziging van de faillissementswetgeving is absoluut noodzakelijk. In de VS wordt een faillissement soms zelfs als een positieve ervaring omschreven. De heer Laurys is van mening dat iemand die een faillissement heeft beleefd, niet moet worden veroordeeld om gedurende de rest van zijn leven meer af te betalen dan hij ooit nog kan verdienen.

De onderlinge afstemming van de financieringsinstrumenten is volgens de heer Laurys een positief voornemen. Een goede communicatie is hierbij evenwel noodzakelijk. Veel starters zien door de bomen het bos niet meer.

In het vergunningenbeleid mist de heer Laurys wat in het regeerakkoord is vooropgesteld, namelijk een systeem van een geïntegreerde unieke vergunning. Men zou op korte termijn komen tot een integratie van de bouw- en de milieuvergunning.

Dat komt niet aan bod in de beleidsnota. Het splitsen van de milieuheffing in enerzijds een fiscaal aftrekbare retributie en anderzijds regulerende heffingen, is niet in de beleidsnota opgenomen. Behoort dit tot de bevoegdheid milieu of tot financiën?

De heer Laurys heeft de indruk dat de minister de boot van het maatschappelijk verantwoord ondernemen wat afhoudt, want er wordt enkel gesproken over vrijwilligheid. Bedrijven zijn daar heel enthousiast over bij hoogconjunctuur, maar bij laagconjunctuur gaan ze snel over tot de orde van de dag. De heer Laurys meent dat er afstemming moet komen met de nota van minister Van Brempt, waarin wel veel aandacht wordt besteed aan de meerwaarde-economie. De heer Laurys meent begrepen te hebben dat de sociale economie een soort missioneringsopdracht zal krijgen ten aanzien van de normale economie om de waarde van sociale en ecologische duurzaamheid bij te brengen. Blijkbaar liggen in dit kader de ambities wat hoger bij minister Van Brempt dan bij het departement Economie.

De heer Laurys vindt de sociaal-economische betrokkenheid van de sociale partners belangrijk. Er moet een betrokkenheid en een draagvlak bestaan bij alle stakeholders en daaraan zou meer aandacht moeten worden besteed. De spreker vindt het tegenstrijdig te zeggen dat alle 'stakeholders' aan bod moeten komen in het beleid en anderzijds dat de vakbonden in dit gegeven geen plaats hebben.

Aangaande internationaal ondernemen zegt de heer Laurys dat nog altijd 45 percent van de activiteiten in de Europese Unie verloopt in de vijftien landen. Zowel de import als de export is belangrijk voor de Vlaamse concurrentiepositie. Het is beangstigend dat de buitenlandse investeringen aan het terugvallen zijn. De heer Laurys herinnert eraan dat hij in de vorige legislatuur de aandacht vestigde op het feit dat de buitenlandse investeringen op een bepaald ogenblik ten opzichte van het voorgaande jaar met 80 percent waren teruggenomen. Nu zijn er geruchten dat de buitenlandse investeringen bijna op nul staan. De heer Laurys vindt dat toch een beangstigend fenomeen.

De heer Laurys vindt dat de minister iets te enthousiast is over de richtlijn-Bolkestein. Die is in se wel te verantwoorden, maar er moeten garanties worden ingebouwd. De Vlaamse Regering heeft daar

een standpunt over ingenomen en zo komt men tegemoet aan de bekommernis om minimumvoorwaarden te eisen vooraleer men de diensten zal vrijmaken voor de markt.

Inzake FIT tenslotte, verwondert het de heer Laurys dat de werkgeversorganisaties zich storen aan het telkens opnieuw herprofilen van bepaalde instrumenten. In tegenstelling tot wat hij vroeger heeft gehoord, zeggen ze nu dat ze wel tevreden waren over de vroegere instrumenten. Ze hebben schrik dat door de fusie de nadruk te veel zal komen te liggen op de export en er nog te weinig aandacht zal gaan naar het investeren. Men wil zich in het buitenland blijkbaar concentreren op de exportverantwoordelijke. Die behoudt zijn zetel en investeren zal eraan worden toegevoegd als bijkomende verantwoordelijkheid. De bekommernis bestaat dat het investeren daardoor in de verdrukking zal komen.

De heer *John Vrancken* is van oordeel dat algemeen kan worden gesteld dat de beleidsnota vrij vaag en algemeen blijft en dat dat ook het geval is met de meeste beleidsnota's van de andere ministers.

De beleidsnota stoelt op doelstellingen, zoals die door de Europese staats- en regeringsleiders in 2000 op de top van Lissabon werden bepaald. De heer Vrancken vindt het een gemiste kans dat de beleidsnota niet is bijgestuurd en aangepast aan de huidige situatie. De doelstelling van de top van Lissabon luidde: "De Europese Unie uitbouwen tot de meest concurrerende en dynamische kenniseconomie ter wereld, die in staat is tot duurzame economische groei met meer en betere banen en een hechtere sociale samenhang."

Volgens de heer Vrancken stelt de minister in de inleiding van de beleidsnota al duidelijk dat deze doelstelling slechts kan worden gerealiseerd als Vlaanderen zich nog meer profileert als een kennisregio. Kenniseconomie is het centrale thema, een regio waar het goed investeren en werken is. Daarbij stelt de minister dat informatie, kennis, onderzoek en ontwikkeling, innovatie, opleiding en creativiteit troeven en mogelijkheden bieden die Vlaanderen optimaal moet benutten en uitbouwen. Slechts dan zullen ondernemers en ondernemingen opteren om in Vlaanderen te investeren en zodoende economische groei en werkgelegenheid te creëren.

De heer Vrancken is van oordeel dat de minister hiermee een open deur intrapt, want Vlaanderen behoort al decennia tot de meest vooraanstaande regio's op het gebied van kennis, onderzoek en ontwikkeling, innovatie en opleiding. We beschikken over uitmuntend onderwijs en onze universiteiten staan in zeer hoog aanzien in de wereld.

Hoe komt het dan dat ondernemers en ondernemingen nu steeds meer geneigd zijn om uit te wijken naar andere landen? Zo zijn er veel hooggeschoolden, die door de Vlaamse universiteiten gevormd worden, die uitwijken naar de VS. Voor onderzoekswerk, research en dergelijke wordt in het buitenland veel beter betaald dan hier. De 'braindrain' wordt wel vermeld in de beleidsnota maar er worden, volgens de heer Vrancken, geen concrete oplossingen geboden om dit effectief tegen te gaan.

Een van de voornaamste uitgangspunten van het beleid is dat het aantreden van een nieuwe Vlaamse Regering geen volledige trendbreuk zal betekenen met de vorige regering. In tegenstelling tot wat de heer Laurys stelt, stelt de minister dat continuïteit gepaard gaat met rechtszekerheid. Dat betekent volgens haar echter niet dat er niets moet veranderen. Stilstaan betekent immers in dit geval achteruitgaan, zo verklaart ze. Via evaluatie zal volgens de minister de doelmatigheid van de lopende maatregelen in kaart worden gebracht, zodanig dat nieuwe maatregelen kunnen worden genomen en worden ingezet op die plaatsen waar ze het meest efficiënt en effectief zijn.

Het ene is volgens de heer Vrancken in contradictie met het andere, want de realiteit bewijst volgens hem dat er dringend maatregelen moeten komen om de Vlaamse economische situatie om te buigen en de welvaart te bestendigen. Vermits de Vlaamse Regering hiertoe de hefboomen bezit, zal ze die dan ook dringend moeten gebruiken en zich niet beperken tot evalueren. Stellen dat een nieuwe Vlaamse Regering de ingezette koers van de vorige zal volgen en vervolgens stellen dat er evaluaties van de lopende maatregelen moeten opgesteld worden, klopt niet, volgens de heer Vrancken. Deze evaluaties hadden moeten plaatsvinden vóór het vastleggen van de koers van de volgende regering, vermits het vroegere beleid op vele vlakken gefaald heeft. De heer Vrancken is van oordeel dat de continuïteit moet worden bestendigd, enkel en alleen om de continuïteit. Volgens hem heeft Vlaanderen in de

eerste plaats nood aan maatregelen en oplossingen op korte termijn, de lange termijn volgt hier dan vanzelf wel uit.

De heer Vrancken gaat vervolgens in op enkele belangrijke maatschappelijke en economische aspecten uit de beleidsnota.

Op bladzijde 15 wordt de macro-economische context geschetst waarin op basis van voorspellingen van de OESO wordt verwacht dat de Belgische economie in 2004 en 2005 zal heropleven. Het jaar 2004 is intussen bijna voorbij. In een artikel van VOKA van 7 juni 2004 staat: “Er is geen enkele reden waarom de Vlaamse Regering niet zou wegen op het federale beleid.”.

Vlaanderen is vandaag een welvarende regio, en beschikt over heel wat troeven om dat zo te houden. Daartoe moet tijdens de komende jaren een aantal dingen grondig worden aangepakt. Dat blijkt niet alleen duidelijk uit de analyse van VOKA in de brochure “Leidraad voor een Vlaanderen met meer economische toekomst”, maar ook uit een aantal recente cijfers.

In april 2004 gingen er in Vlaanderen 691 ondernemingen failliet. Dat is een record sinds 1997. In de eerste vier maanden van 2004 waren er 8,8 percent meer faillissementen dan in de eerste vier maanden van 2003. Bovendien sloot 32 percent van de ondernemingen in Vlaanderen 2003 af met de knipperlichten op rood: 6 percent stond op de rand van het faillissement, 12 percent had een schuldgraad van meer dan 100 percent, 9 percent leed voor het tweede jaar op rij verlies en 17 percent had een eigen vermogen dat onder de helft van het maatschappelijk kapitaal lag. Als het eigen vermogen het maatschappelijk kapitaal niet meer kan dekken, dan is dat een signaal voor een nakend faillissement.

Deze cijfers vinden ook hun weerslag in het recentste ‘World Competitiveness Report’. België zakt daarin van de 19e naar de 25e plaats op een totaal van 60 landen. De oorzaken van die slechte prestatie zijn volgens de heer Vrancken bekend. Ons land staat op de 59e plaats wat de belastingdruk betreft en op de 55e plaats wat de loonkosten betreft. Het hoeft volgens de heer Vrancken dan ook niet te verbazen dat België op de 59e plaats staat voor wat het gevaar voor delokalisatie betreft.

De heer Vrancken stelt dat men in België niets kan veranderen aan de wereldwijde conjunctuurgolven maar men kan en moet zich zo veel mogelijk wapenen om die golven maximaal op te vangen. Dat moet zowel op korte als op lange termijn gebeuren. Zonder rendabiliteit op korte termijn is er geen lange termijn, en zonder perspectief op lange termijn zal er vroeg of laat ook geen korte termijn meer zijn.

Aangezien de Vlaamse Regering bevoegd is voor innovatie en onderwijs, beschikt ze volgens de heer Vrancken over de instrumenten die op lange termijn het verschil kunnen maken. De federale regering beschikt hoofdzakelijk over de instrumenten op korte termijn. Zo kan het verlagen van de belastingdruk voor ondernemingen snel bijkomende slagkracht geven. Dit betekent echter niet dat de Vlaamse Regering zich niets moet aantrekken van de korte termijn. Ze kan een bijdrage leveren, bijvoorbeeld door met de gemeenten een fiscaal pact af te sluiten over de afschaffing van de resultaatsonafhankelijke belastingen. Bovendien is er geen enkele reden waarom de Vlaamse Regering niet meer zou wegen op het federale beleid.

Op basis van die analyse van VOKA vraagt de heer Vrancken zich af hoelang er nog zal worden gepraat over goed investeren en werken, zonder dat er echt iets verandert. De heer Vrancken is van oordeel dat alles immers, sinds de Top van Lissabon, bij het oude blijft. De werkloosheid stijgt met de dag, ondanks de belofte van premier Verhofstadt om 200.000 jobs bij te creëren. Ook de vergrijzing is een actueel thema. De actieve beroepsbevolking zou langer moeten werken om de sociale zekerheid houdbaar te maken.

Daarnaast is er een acuut tekort aan bedrijfsterreinen. De administratieve rompslomp is en blijft onoverzichtelijk en de fiscale druk in Vlaanderen en België is volgens de heer Vrancken moordend. Het heeft volgens hem dan ook weinig zin om over het aanzwengelen van de werkgelegenheid te praten zonder dat er wordt gewerkt aan de economische omgeving. Het een is onlosmakelijk met het andere verbonden. Er moeten dan ook dringend maatregelen worden getroffen.

Verder stelt de beleidsnota op bladzijde 17: “Investeren in kennis en innovatie is nodig voor een duurzame groei. Dat is het leidmotief van de Lissabon- en Barcelonadoelstellingen.”. Daartoe moeten alle

landen van de Unie in 2010 gemiddeld 3 percent van het bruto binnenlands product besteden aan onderzoek en ontwikkeling.

De Vlaamse Regering en de Vlaamse sociale partners vertaalden de Lissabondoelstellingen via de ondertekening van het Pact van Vilvoorde op 22 november 2001 naar de volgende vier doelstellingen voor de 21e eeuw. Ten eerste is Vlaanderen in 2010 verder geëvolueerd naar een ondernemende samenleving. De dalende trend van startende ondernemingen is omgebogen. Ten tweede steunt de Vlaamse economie tegen 2010 op een verdubbeling van het percentage ‘gazellen’. Ten derde is Vlaanderen tegen 2010 een van de meest aantrekkelijke Europese regio’s voor de vestiging en ontwikkeling van ondernemingsactiviteiten. En ten vierde wordt in 2010 een kwart van de omzet van de Vlaamse ondernemingen gerealiseerd via nieuwe producten en diensten.

De heer Vrancken vraagt zich af of deze doelstellingen niet utopisch zijn. Vlaanderen heeft een sterke economie die nog steeds gespecialiseerd is in traditionele sectoren zoals textiel, chemie, voeding, kleding, transportmiddelen, metaal, enzovoort. Deze top vijf van erg kapitaal- en schaalintensieve sectoren staat in voor het grootste deel van de Vlaamse export en voor een groot deel van de tewerkstelling. Uiterekend deze sectoren zijn heel kwetsbaar en gevoelig voor zware internationale concurrentiedruk, onder andere uit lagelonenlanden en nieuwe industriële regio’s. Deze sectoren zijn vooral gespecialiseerd in basisproducten in plaats van kennisintensieve producten. Ze scoren echter niet zo hoog in menselijk kapitaal, kennis en O&O. Ze moeten zich dan ook vooral verdedigen via prijsconcurrentie in de internationale concurrentiestrijd.

Dit heeft volgens de heer Vrancken zware gevolgen voor de werkgelegenheid in Vlaanderen. De economie aanzwengelen door vooral nadruk te leggen op kenniseconomie alleen werkt niet, want de hoge loonlasten blijven een enorme hinderpaal om buitenlandse investeerders aan te trekken.

Volgens de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven (CRB) is er de volgende twee jaar geen ruimte voor reële loonsverhogingen. Om de economie aan te zwengelen moet het nettoloon verhogen en moet de loonkost worden verlaagd. Dit kan de koopkracht van de

gezinnen doen toenemen, wat op zijn beurt een invloed heeft op de economie en de tewerkstelling. Aangezien Vlaanderen echter voor een groot deel afhankelijk blijft van de federale staat, is het volgens de heer Vrancken vechten tegen de bierkaai. De federale regering heeft de kmo-lasten immers weer eens onrechtstreeks verhoogd. De spreker verwijst naar de aangekondigde aanpak van het fiscaal statuut van de bedrijfswagens, de Elia-heffing, de vervroegde betaling van sociale bijdragen door de meewerkende echtgenoot en de uitgestelde belastingverlaging voor de werknemers.

De heer Vrancken citeert enkele passages uit een persbericht van 10 november 2004 van het VBO, VOKA en Unizo over de Elia-heffing: “De werkgeversorganisaties waarschuwen de regering in een gemeenschappelijk standpunt voor de ‘onaanvaardbare stijging van de stroomprijs als gevolg van de invoering van de zogenoemde Elia-heffing’. Volgens de drie organisaties verhoogden steden en gemeenten al hun belastingen met als uitvlucht onder meer het verlies aan dividenden als gevolg van de liberalisering van de energiemarkt. De Elia-heffing komt daar voor de ondernemingen nog eens bovenop.”.

Het uitstellen van reeds gedane beloftes voor de verlaging van de federale energiehellingen en het tegelijkertijd invoeren van een nieuwe, bijzonder zware Elia-heffing zal de energiekosten voor bedrijven in 2005 zwaar opdrijven. Terwijl Vlaamse ondernemingen extra moeten betalen, verdient de federale overheid twee keer aan de liberalisering van de energiemarkt.

De heer Vrancken zegt dat zijn fractie ijvert voor een lagere fiscale druk. Ze pleiten dan ook voor een dubbelsporenbeleid, met name voor een lagere fiscaliteit en minder sociale lasten en voor een gericht beleid van expansiesteun.

De loonkosten blijven volgens de heer Vrancken de belangrijkste kostenfactor in de toegevoegde waarde van de Vlaamse ondernemingen. De loonkostenhandicap bedraagt 10 percent tegenover onze vijf belangrijkste concurrenten. De kloof met Oost-Europa en China is nog veel groter. De heer Vrancken is van oordeel dat de hogere productiviteit dat niet zal kunnen blijven compenseren. Daarvoor verwijst hij onder andere naar recente krantenartikelen over de groeiende concurrentie vanuit de voormalige Oostbloklanden

met als titel: “Kwart bouwbedrijven verliest werk aan Oost-Europese concurrenten.”. Als de overheid geen korte metten maakt met die wettelijke maar onrechtvaardige concurrentie, zal het volgende sociale bloedbad in de bouwsector vloeien, aldus de bouwondernemingen. Om de concurrentieslag aan te kunnen, zijn de Vlaamse bedrijven bijna verplicht Oost-Europeanen in dienst te nemen of failliet te gaan. En als de Bolkesteinrichtlijn van kracht wordt, zal het enkel nog verergeren.

In de beleidsnota staat volgens de heer Vrancken heel weinig over deze problematiek. De theorie achter het ontwikkelen van een bloeiende kenniseconomie en het aantrekken van buitenlandse investeerders is volgens hem mooi, maar hij vraagt zich af of dit in de praktijk ook zal werken? Het aantal faillissementen en ontslagen is dramatisch gestegen en de praktijk leert dat internationale bedrijven steeds meer kiezen voor een herlokalisatie naar landen met gunstiger productievoorwaarden.

Dit fenomeen van bedrijfsvlucht doet zich niet alleen voor ten aanzien van het buitenland. Er is volgens de heer Vrancken ook een bedrijfsvlucht van Vlaanderen naar Wallonië. Ondanks wat hij de miljardentransfers voor van alles en nog wat naar Wallonië noemt, zien vele Vlaamse gemeenten met lede ogen de vlucht van Vlaamse bedrijven naar Wallonië. Het gaat volgens hem hierbij in het bijzonder over de Henegouwse industriezones omdat daar veel meer subsidies worden toegekend en de regels er minder streng zijn. Deze subsidies worden volgens de heer Vrancken eigenlijk betaald met Vlaams geld. Er zijn heel wat voorbeelden in de grensstreek van West-Vlaanderen, waar veel Vlaamse bedrijven genoodzaakt zijn zich te vestigen in Komen of Moeskroen.

De vraag is volgens de heer Vrancken nu hoe Vlaanderen competitief genoeg zal blijven en een massale bedrijfsvlucht naar lagelonenlanden zal kunnen beletten als het door de Belgische reglementeringen en structuren zelfs niet in staat is om bedrijven in Vlaanderen te houden. De heer Vrancken zegt dat de splitsing dus meer dan nodig is om de Vlaamse welvaart te garanderen.

Ook de energiekosten van de Vlaamse bedrijven liggen hoger dan die van de concurrenten in vergelijkbare landen. De energiemarkt is volgens de heer Vrancken op een zeer gebrekkige wijze vrijge-

maakt en er worden voortdurend allerlei heffingen en lasten op de elektriciteitsprijs opgelegd. Energie is een zeer belangrijke factor in de industriële onderneming en speelt dan ook een hoofdrol in de concurrentiestrijd met bedrijven uit de buurlanden. Het is voor elke industrie van levensbelang om te kunnen beschikken over voldoende en betaalbare energie.

Het Vlaams Belang wijst het huidige sluitingsscenario van de kerncentrales resoluut van de hand. Vlaanderen kan zich volgens die fractie niet veroorloven zijn energieproductie te beperken. Over een sluiting kan pas sprake zijn als er voldoende alternatieven beschikbaar zijn. Deze alternatieven moeten minstens eenzelfde productiecapaciteit hebben, even betrouwbaar zijn en evenwaardig in prijs. Het ‘groene fetisdossier’ over de sluiting van de kerncentrales, zoals de heer Vrancken het noemt, zal enkel tot gevolg hebben dat de Vlaamse industrie volledig afhankelijk wordt van de invoer van Franse elektriciteit opgewekt in Franse kerncentrales.

De afschaffing van de kernenergie zou volgens de heer Vrancken de elektriciteitsprijs met 25 percent doen stijgen. De vervanging ervan door centrales met fossiele brandstoffen zou de CO₂-uitstoot met 12,6 tot mogelijk 27 percent doen stijgen, afhankelijk van de gebruikte brandstof. De kernenergie daarenboven staat in voor 56 percent van de elektriciteitsproductie, terwijl de windmolens hooguit voor 8 percent kunnen zorgen. De heer Vrancken zegt dat dat dringend moet worden geëvalueerd en dat er maatregelen moeten worden getroffen.

De heer Vrancken zegt dat daarnaast ook de leefmilieukosten en -heffingen hoger liggen dan in de buurlanden. Aan de continue stroom van milieuwetgevingen moet volgens hem een einde komen. Hij is van oordeel dat Vlaanderen dat in eigen handen heeft. De voorbije twee jaar kwamen er maar liefst 333 nieuwe Vlaamse milieuregels. Het Vlaams Belang wil minder complexe en minder ingrijpende milieuregels.

De dure euro bemoeilijkt volgens de heer Vrancken bovendien de Vlaamse export, en de invoer van landen buiten de EU zorgt voor sterke concurrentie op de thuismarkt. Aangezien het monetaire beleid uiteindelijk een Europese bevoegdheid is geworden, hebben Vlaanderen en België alleen nog de mogelijkheid om via een budgettaire poli-

tiek aan de concurrentiekracht van onze ondernemingen te sleutelen.

De heer Vrancken zegt dat zijn fractie een lineaire lastenverlaging eist, waarbij voor de loonkost het niveau van de buurlanden wordt nagestreefd. Zowel de lasten op loon als op overloon moeten naar omlaag. De VLD-belofte van 1,5 miljard euro is volgens hem niet waargemaakt. Het Voka-VEV stelt zelfs dat er 6 miljard euro nodig is om het niveau van de buurlanden te bereiken. In dit opzicht moet men volgens de heer Vrancken de realiteit onder ogen durven zien en prioriteiten stellen. Wanneer een product in Vlaanderen ontwikkeld wordt en betrekkelijk veel eenvoudige handenarbeid vereist, is het logisch dat dat in een lagelonenland gebeurt. De tewerkstelling die hierbij verloren gaat, is eenvoudige arbeid voor laaggeschoolden. Dit verlies aan tewerkstelling kan volgens de heer Vrancken worden opgevangen door het transport, de overslag, distributie en verkoop van het product in Vlaanderen te centraliseren. Op zich is deze evolutie voor de Vlaamse economie betrekkelijk onbelangrijk. Wel belangrijk is het feit dat het product in Vlaanderen ontwikkeld werd en dat de winst die het maakt, naar Vlaanderen terugvloeit. Eveneens belangrijk is het feit dat de kennis, nodig om het product te ontwerpen, in Vlaanderen blijft. Vlaanderen moet dus streven naar een economische omgeving die onderzoek en ontwikkeling stimuleert, kenniswerkers aantrekt en hoogtechnologische producten exporteert.

Op pagina 20 staat dat de maatregelen die de Vlaamse Regering zal nemen, gericht zullen zijn op het creëren van de ideale omstandigheden om kennisintensieve activiteiten naar Vlaanderen te halen en hier te houden. Daaronder volgt een nuancering, maar de heer Vrancken kan zich niet van de indruk ontdoen dat in de beleidsnota de traditionele industriële sector wat stiefmoederlijk wordt behandeld, zeker rekening houdend met het feit dat Vlaanderen steeds meer te maken heeft met de recente trend van het verplaatsen van O&O-activiteiten en de daarmee gepaard gaande kennis naar andere landen. Deze hier willen houden is volgens de heer Vrancken mooi, maar lukt blijkbaar te weinig, weliswaar omdat de fiscale druk op en van deze hooggeschoolden te zwaar doorweegt.

De pagina's 21 tot en met 28 zijn volgens de heer Vrancken zo vaag en nietszeggend opgesteld dat hij zich afvraagt of het de bedoeling is dat er ooit

iets concreets mee gebeurt, of dat het veeleer ethische hersenspinsels zijn. Rekening houdend met de zo geprezen regels van beter bestuurlijk beleid en administratieve vereenvoudiging vindt hij dat dit zeker niet tot een heldere manier van besturen leidt en de toegankelijkheid van de overheid voor de burger zeker niet vergroot, maar veeleer als totaal wereldvreemd doet overkomen.

In hoofdstuk 3, pagina 29 heeft de minister het over het investeringsklimaat en haalt ze een passage uit 'Onbekend is onbemind' van Ernst & Young aan. Vlaanderen moet bij economisch interessante en goed gedefinieerde doelgroepen meer worden gepositioneerd als vestigingsplaats. Studies wijzen uit dat onze geografische ligging, de concentratie van economische activiteiten, onze sterk uitgebouwde logistiek en infrastructuur, de centrale ligging als uitvalsbasis en draaischijf voor de rijkste consumentenmarkten van Europa, het stedelijk draagvlak met in het bijzonder de internationale uitstraling van Brussel en een aantal zachte omgevingsfactoren zoals kwaliteit van het leven reeds aanvaarde troeven zijn. Op deze juiste benadering door Ernst & Young reageert de minister met de stelling dat Vlaanderen inderdaad over alle troeven beschikt om een uitstekende vestigingsplaats te zijn voor zowel binnenlandse als buitenlandse investeerders, maar wordt ze, volgens de heer Vrancken, geconfronteerd met de onmacht om op fiscaal vlak en het vlak van de loonkost iets te kunnen veranderen, omdat dat federale materie is.

Alle goede voornemens ten spijt zullen volgens de heer Vrancken net deze twee hinderpalen aan de grondslag liggen van een verdere verstarring en remming van onze economische groei. De heer Vrancken stelt daarom voor dat de minister deze problematiek meeneemt naar het Overlegcomité en er bij haar collega in de federale regering op aandringt om zijn beleid bij te sturen in functie van de gezamenlijke doelstelling om het land economisch terug op de internationale kaart te zetten.

De heer Vrancken zegt dat in de nota nergens aandacht wordt geschonken aan de problemen van de kleinhandel en de leegloop van stadskernen. Op pagina 32 is er sprake van bedrijfsvriendelijke gemeenten, maar volgens de heer Vrancken opnieuw heel vaag en te weinig uitgewerkt. Niet heel Vlaanderen bestaat uit kennisintensieve hoogtechnologische branches die zich vestigen in wetenschapsparken. De Vlaamse economie dient

ook aandacht te besteden aan de kleine onderneming en de vele lokale winkels. Er wordt enkel gesteld dat acties zullen worden ondernomen. Dat is volgens de heer Vrancken ongeveer hetzelfde als niks zeggen.

In dit hoofdstuk “Bedrijfsvriendelijke gemeente” wordt volgens de heer Vrancken voorbijgegaan aan de kerntaak van een gemeente met haar commercieel centrum. Het probleem van de toenemende concurrentie vanwege baanwinkels en het veiligheidsprobleem van vele handelaars zoals ramkraken, inbraken en zware veiligheidsinvesteringen wordt zelfs niet vermeld. De vaak zware extra veiligheidsinvesteringen die handelaars moeten doen en de haast onbetaalbare verzekeringen voor bepaalde sectoren, worden ook niet vermeld. Nochtans vormen de vele kleinhandelszaken en kleine ondernemingen een niet-onbelangrijke basis voor het economisch leven. Hun flexibiliteit, kleinschaligheid en groot aanpassingsvermogen aan de snel evoluerende maatschappij waarborgen volgens de heer Vrancken een belangrijke werkgelegenheid.

Deze kmo's moeten, aldus de heer Vrancken, fiscaal worden gestimuleerd door de afschaffing en aanpassing van bepaalde gemeentebelastingen. Er bestaan momenteel bijna vijftig verschillende kmo-relevante belastingen, die in meer of mindere mate worden geheven door Vlaamse gemeenten. Vele reglementen, aanslagen, bezwaren, enzovoort, voor een relatief beperkte gemeentelijke opbrengst, betekenen alvast dat de administratieve fiscale druk zowel voor de gemeentebesturen als voor de zelfstandige ondernemers zeer hoog is. Er moet dus een afschaffing komen van bepaalde en een bundeling van alle kmo-relevante belastingen. Dat is volgens de heer Vrancken de enige manier om de administratieve lasten te beperken en tegelijkertijd zelfstandige ondernemers een gelijke fiscale behandeling te verzekeren.

Op pagina 33 zijn volgens de heer Vrancken slechts elf regels gewijd aan industrieel beleid. En deze elf regels zijn volgens hem zo vaag en zo algemeen dat het niet duidelijk is wat de bedoeling ervan is. Er is geen echte actie in te bespeuren. De heer Vrancken is van oordeel dat dit misschien komt omdat Vlaanderen hier ook grotendeels afhankelijk is van de federale wetgeving op loonlasten en kmo-lasten.

Op pagina 57 heeft de minister het over het competitief ondernemen. Hier wil de heer Vrancken even stilstaan bij de subsidies, meer bepaald bij de expansiesteun aan starters en vooral de groeiers. Een gunstig ondernemingsklimaat kan enkel worden gewaarborgd door een sterke financiële draagkracht. Expansie en innovatie vergen veel geld en daarom is het nodig om deze bedrijven in hun groei te steunen.

In artikel 5, punt 4, paragraaf 2, over subsidies die vooral betrekking hebben op expansie-, ecologie, investerings-, opleidings- en adviessteun en op fiscale ondersteuning, wordt er gealludeerd op de beperkte fiscale en parafiscale Vlaamse bevoegdheden en de voorwaarde dat dergelijke steun selectief en doelmatig wordt ingezet als investeringsinstrument om de financiële structuur en draagkracht van de ondernemingen te ondersteunen en te verstevigen. Hierbij stipuleert het Vlaams regeerakkoord een keuze voor “economisch efficiënte, voorspelbare en rechtszekere stimuleringsinstrumenten”. Dit kan volgens de heer Vrancken dan zeker niet via het huidige ‘call-systeem’, dat dringend aan evaluatie toe is, omdat deze expansiesteun net indruist tegen het principe van efficiënte, voorspelbare en rechtszekere stimuleringsinstrumenten. Deze wedstrijdformule, waarbij op basis van vooraf bepaalde en objectieve beleids- en bedrijfseconomische criteria de bestscorende ondernemingen steun genieten tot uitputting van de voorziene subsidie-enveloppe, is selectief en biedt geen enkele waarborg tot voorspelbare en rechtszekere stimuleringsinstrumenten. Een bijsturing, en eventueel afschaffing van deze maatregel, blijkt volgens de heer Vrancken dus nodig.

De heer Vrancken stelt dat lastenverlaging nochtans ook kan leiden tot een verminderd ondersteuningsbeleid. Uitgaande van de financiële logica mag volgens hem worden aangenomen dat bij lagere lasten bedrijven minder geneigd zullen zijn een beroep te doen op ondersteuning. Het huidige economisch ondersteuningsbeleid moet volgens hem dan ook worden omgevormd tot een beleid dat elke steunaanvrager rechtszekerheid geeft. Expansiesteun kan worden toegekend aan bedrijven, die aan welbepaalde criteria voldoen. De bedrijfsleider kan vooraf bepalen of het bedrijf al dan niet aan deze criteria voldoet. Indien het bedrijf binnen het kader van de gestelde eisen valt, kan de leiding een dossier indienen met de zekerheid dat het bedrijf steun zal ontvangen. Indien het project niet bin-

nen de gestelde eisen past, weet de bedrijfsleiding vooraf dat het indienen van een vraag nutteloos is en hoeven zij geen tijd te verspillen aan het opmaken van een lijvig en ingewikkeld dossier, aldus de heer Vrancken.

Op pagina 74 wordt in hoofdstuk 6 het internationaal ondernemen besproken. De Vlaamse buitenlandse handel is een van de belangrijkste economische activiteiten van Vlaanderen die zowel werkgelegenheid als inkomsten genereert. Internationaal ondernemen is dan ook zeer belangrijk en een opleving van de wereldeconomie is volgens de nota dus goed nieuws. De heer Vrancken heeft reeds aangehaald dat het internationaal karakter van het 'Vlaamse Ondernemen' voornamelijk wordt bepaald door te hoge loonkosten en fiscaliteit.

Over de import uit de MOL's vindt de heer Vrancken op pagina 85 een principe terug van ethisch aankoopbeleid. Dit principe verdient volgens hem natuurlijk de nodige aandacht en actiepunten. Maar de spreker mist in dit ethisch aspect van buitenlands handelsbeleid het principe van ethiek in de samenwerkingsakkoorden. Het is goed een aankoopbeleid ethisch te stimuleren voor de industriële producten en diensten uit ontwikkelingslanden, maar ethisch verantwoord akkoorden sluiten met importerende en producerende landen is even belangrijk en rechtvaardig. Deze ethiek vindt de heer Vrancken niet in het beleid terug.

In de visie, vervat in de beleidsnota Buitenlands Beleid van minister Bourgeois, wordt er gesteld dat Vlaanderen zich in zijn internationaal optreden zal laten leiden door universele basiswaarden en mensenrechten. Deze basisvoorwaarden en respect voor mensenrechten kunnen volgens de heer Vrancken ook niet worden teruggevonden in de beleidsnota.

De heer Vrancken herinnert eraan dat de minister recent met een Belgische handelsmissie naar China reisde en dat de resultaten van een week verken- nen, bespreken, onderhandelen en contracteren als hoopvol voor Vlaanderen werden omschreven. China behoort blijkbaar tot de prioritaire partners waarmee Vlaanderen wil samenwerken. Dat staat op pagina 17 van de beleidsnota Buitenlands Beleid 2004-2009. De heer Vrancken kan zich echter moeilijk voorstellen dat China, na een morele analyse, onder bevoorrechte handelspartners kan thuishoren, in de wetenschap dat daar nog steeds de

fundamentele mensenrechten met de voeten worden getreden. De heer Vrancken vernoemt de heropvoedingskampen voor politieke dissidenten, de concentratiekampen en het rechtssysteem dat zijn oorsprong vindt in een totalitair communistische staatsstructuur. Nergens vindt hij in de nota enig voorbehoud uit ethisch oogpunt voor het afsluiten van samenwerkingsakkoorden met landen die de elementaire rechtsregels met de voeten treden. De heer Vrancken is van oordeel dat de minimale sociale rechten moeten worden gerespecteerd, zoals de vrije syndicale vereniging, het respect voor de basisnormering voor de veiligheid van de werknemers in hun werkomgeving, de hygiëne, het verbod op kinderarbeid, enzovoort.

Indien Vlaanderen in zijn buitenlands beleid ook oog wil hebben voor fundamentele basisrechten van de werknemers, kan het, volgens de heer Vrancken, vanuit zijn grondige omgevingsanalyse en het engagement van de Vlaamse overheid, enkel een internationale samenwerking tot stand brengen met landen die deze normeringen respecteren. De heer Vrancken stelt dat China daar buiten valt en hij meent dan ook dat de menselijke waardigheid zeker de commerciële waarde, die Vlaanderen uit zo'n internationale samenwerking put, moet evenaren, zo niet zelfs moet overstijgen.

Taiwan, als economisch hoogstaande natie die wel de mensenrechten respecteert, moet volgens de heer Vrancken meer aandacht krijgen. Dat moet ook gelden voor de buitenlandse ondernemingen die met Vlaanderen willen samenwerken.

De heer Vrancken besluit zijn tussenkomst met te stellen dat zijn fractie niet per definitie een destructieve oppositie voert. Zij zal het beleid nauwgezet opvolgen, en de positieve beleidsaspecten kunnen op steun rekenen.

De heer *Koen Van den Heuvel* stelt dat er een goede beleidsnota met veel sterke punten voorligt. Het is volgens hem sterk dat de verschillende beleidsdo- meinen in één nota worden geïntegreerd, maar de sectorale aandacht – in het regeerakkoord komen zes of zeven sectoren aan bod – kan evenwel niet worden teruggevonden in de beleidsnota. Nor- maal is een beleidsnota de verdere uitwerking van het regeerakkoord, maar dit is, voor wat dit specifieke aspect van de sectorale aandacht betreft, niet het geval.

Er wordt terecht voldoende aandacht besteed aan de innovatieve economie, maar een aandachtspunt – naast het industriebeleid – vanuit een sectorale invalshoek is handel en distributie. Dit komt volgens de heer Van den Heuvel niet aan bod in de beleidsnota.

In het regeerakkoord staat dat we de vlucht van de baanwinkels moeten proberen te stoppen. Dit kan volgens de heer Van den Heuvel alleen door een versterking van de commerciële functie van de binnensteden. De Vlaamse overheid moet de lokale besturen aanmoedigen om deze moeilijke keuze te maken.

De regionalisering van het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie is volgens de heer Van den Heuvel belangrijk om tot meer homogene bevoegdheidspakketten te komen. Op die manier kunnen een aantal eigen Vlaamse accenten aan bod komen.

De heer Van den Heuvel stelt dat buurtwinkels een belangrijke economische rol kunnen spelen voor het lokaal ondernemerschap. Een visie en aanpak ter ondersteuning van de buurtwinkels moeten mogelijk zijn.

De minder-hinderaanpak is opgenomen in het regeerakkoord. Ook op dit vlak moeten de Vlaamse Regering actie ondernemen om de rentetoelage te realiseren, volgens de heer Van den Heuvel.

Vlaanderen is een kmo-land, zelfs een land van familiale kmo's. Het is volgens de heer Van den Heuvel dan ook belangrijk dat de opvolging in de kmo's soepel en eenvoudig kan verlopen. Ook de vorige regering heeft inspanningen geleverd voor een versoepeling van de successie- en schenkingsrechten, maar er zijn nog een aantal voorwaarden aan gekoppeld. Het is nodig dit te evalueren, om tot een eenvoudiger en soepeler opvolgingssysteem te komen.

De heer *Jan Peumans* wil een aantal Limburgse elementen aankaarten. Hij vraagt naar de rol die de LRM ten aanzien van jonge starters moet spelen. Hij zegt dat hij bedrijfsleiders al vaak heeft horen klagen dat ze door de bomen het bos niet meer zien. Ze vragen zich af bij wie ze nu eigenlijk moeten aankloppen. Limburgse maatschappijen kunnen bij de LRM en bij de diensten van de minister terecht. De heer Peumans vraagt zich af

of er zich ergens overlappingsen voordoen. Bovendien geven Limburgse bedrijven die zich enkel tot de LRM wenden de minister de mogelijkheid meer geld aan bedrijven in de andere provincies te besteden.

De tweede vraag van de heer Peumans heeft hij onlangs al aan minister Vandenbroucke gesteld. De KUL zou, in samenwerking met de Katholieke Hogeschool Limburg, op een verlaten mijnterrein een groot wetenschapspark openen. Op die manier wil de huidige rector van de KUL het wetenschappelijk onderzoek een bijkomende impuls geven. De heer Peumans vraagt zich af of er in dit dossier een verband met het innovatiebeleid van de minister is.

De heer Peumans wil het ook even over het sociaal-economisch streekontwikkelingsbeleid hebben. De lokale politici weten helemaal niet hoe dat beleid eigenlijk in elkaar zit. Volgens de beleidsnota gaat het om een “bottom-up beleidsvoorbereidende input”. De vraag is hoe dit op provinciaal niveau zal gebeuren. Tenslotte gaat het hier om de overgang van de GOM naar de POM's. Zullen de lokale besturen in het kader van deze decretale regeling enige voorlichting over de omschakeling krijgen? Het gebeurt volgens de heer Peumans maar al te vaak dat de lokale besturen met tegenstrijdige berichten worden geconfronteerd.

De heer Peumans stelt vast dat het beheer van de bedrijventerreinen in de beleidsnota en in het Vlaams regeerakkoord uitgebreid aan bod komt. De ontsluiting van deze terreinen, onder meer door het openbaar vervoer, krijgt hierbij veel aandacht.

De heer Peumans is echter van oordeel dat de minister over onvoldoende middelen beschikt om hiervoor steeds een beroep op het openbaar vervoer te kunnen doen. Bovendien houdt het beheer van bedrijventerreinen ook het verkleinen van de door werken veroorzaakte hinder, het sluiten van een fiscaal pact met de gemeenten en een visie op de ruimtelijke ordening in. In feite pleit de beleidsnota voor een integrale visie. De vraag is de volgens de heer Peumans natuurlijk hoe die integrale visie tot uiting kan komen.

De minister wordt volgens de heer Peumans ook verondersteld het probleem van de buurtwinkels op te lossen. Hij vraagt zich af of deze problematiek enkel tot de bevoegdheden van de minister

van economie behoort. Dit moet in een integrale visie worden ingepast. Er mag volgens de heer Peumans daarbij niet uit het oog worden verloren dat het soms zelfs bijzonder moeilijk is om binnen een enkel departement de vereiste afstemming te vinden.

Er is volgens de heer Peumans een duidelijke relatie tussen economie en mobiliteit. Er wordt in dat verband vaak over missing links gepraat. Vlaanderen onderhoudt haar wegen nauwelijks, laat staan dat er nog nieuwe wegen kunnen worden aangelegd. De luchthaven van Zaventem zorgt voor een aanzienlijke tewerkstelling. Veel mensen zijn van mening dat deze luchthaven beter moet worden ontsloten. De heer Peumans vraagt zich af of dat wel realiseerbaar is.

De heer Peumans vraagt of de minister een integrale visie op de relatie tussen economie en mobiliteit heeft. Hoewel het mogelijkheden biedt, zal het openbaar vervoer volgens hem niet volstaan om alle problemen op te lossen.

Als burgemeester van een relatief kleine gemeente met slechts 16.000 inwoners stelt de heer Peumans vast dat de kleine lokale bedrijventerreinen op een kleinschalige manier voor heel wat tewerkstelling zorgen. De bedrijfsleider die slechts vier mensen tewerkstelt, wordt vaak over het hoofd gezien. De aandacht gaat te vaak naar grootschalige bedrijventerreinen en naar het aantrekken van buitenlandse investeerders. Beginnende starters bevinden zich vaak in dorpskernen en worden dikwijls met milieuproblemen geconfronteerd. Die mensen zouden hun zaak zelf ook liever uit de dorpskernen weghouden en zouden de kans moeten krijgen om naar een klein bedrijventerrein uit te wijken. Helaas komen die bedrijven hiervoor niet in aanmerking, want enkel de zonevreemde bedrijven worden nog naar deze kleine bedrijventerreinen verwezen. De heer Peumans is ervan overtuigd dat kleinschalige tewerkstelling even belangrijk is als de tewerkstelling in de zogenaamde grote bedrijven. Beide soorten bedrijven zouden kansen moeten krijgen.

Aan de uitbreiding van Europa wijdt de minister volgens de heer Peumans slechts enkele regels. Welke weerslag zal de hele uitbreiding met de Oost-Europese landen hebben op ons huidig economisch concept? Er zijn bijvoorbeeld Poolse arbeiders die hier drie maanden seizoensarbeid komen verrichten en vervolgens weer teruggaan naar Polen. Welke weerslag zal dit hebben op onze

economie? Een ander voorbeeld is de invoer van champignons uit Polen aan zeer lage prijzen. Er moet in ieder geval worden onderzocht welke verschuivingen er op korte termijn zullen optreden.

Mevrouw *Annick De Ridder* zegt dat haar fractie de visie van de minister in de beleidsnota om van Vlaanderen een van de meest competitieve regio's te maken ondersteunt. Een goed draaiende economie genereert welvaart die noodzakelijk is om tot welzijn te komen. Vlaanderen dient de regio te worden waar bedrijven kunnen investeren in 'research and development' en waar ze het kader kunnen vinden om innovatieve projecten op poten te zetten. Mevrouw De Ridder vindt het goed dat de verschillende aspecten, met name economie, ondernemen, wetenschap, innovatie en buitenlandse handel samen terug te vinden zijn in één nota, want deze domeinen zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Mevrouw De Ridder merkt ook een goed evenwicht tussen de korte- en de langetermijnvisie in de instrumenten die de overheid wil aangrijpen om te komen tot continuïteit, waarbij volgens haar weliswaar moet worden opgelet voor verstarring in het gevoerde beleid.

De minister breekt een lans voor de competitieve kenniseconomie. Er moet aandacht gaan naar wat gedaan wordt aan informatie- en communicatietechnologieën. Mevrouw De Ridder wil in dit verband wijzen op het belang van de breedbandontwikkelingen. Vlaanderen behoort tot de meest performante regio's op dat gebied. De pc-penetratiegraad kan op sommige plaatsen nog worden verbeterd. Mevrouw De Ridder is verheugd dat de Vlaamse Regering daarvoor maatregelen wil nemen, zoals het verlenen van steun aan pc-donatieprojecten. Mevrouw De Ridder vraagt op welke wijze deze steun zal worden toegekend. Gaat het om sensibilisering of specifiek om financiële steun? Hoe zal dat verder worden geïntegreerd in de federale maatregelen?

In het kader van auteursrechten, is mevrouw De Ridder van oordeel dat liefst zo weinig mogelijk stappen worden gezet om heffingen uit te vaardigen op computers. Deze worden dan duurder, wat in strijd is met de wens een hogere penetratiegraad te bereiken. Het zou evenmin goed zijn voor de ontwikkeling van de kenniseconomie.

Mevrouw De Ridder vindt het positief dat de minister de steun voor het 'I-Cityproject' wil voortzetten.

Aangaande R&D meent de spreker dat onderzoek moet worden gestroomlijnd en dat de middelen waarin hiervoor wordt voorzien, niet gefragmenteerd mogen worden besteed. De nadruk moet worden gelegd op de output. Mevrouw De Ridder heeft twee lijsten over de ranking van universiteiten die in het buitenland zijn opgemaakt. Op een ranking in *The Times*, merken we dat de Vlaamse universiteiten het nog beter kunnen doen. In een lijst uit Amerika van de meest onderzoeksvriendelijke universiteiten staan Gent en Leuven in de top tien. Het is heel belangrijk dat de beschikbare budgetten worden verdeeld over de verschillende onderzoekscentra en universiteiten per domein. Er moet worden gekozen voor pakketten om als klein land te kunnen meespelen op wereldniveau.

Voor mevrouw De Ridder is de administratieve vereenvoudiging belangrijk. Heden ten dage zijn er vijfmaal zoveel wetten en regels als in 1970. Iedere minister moet voor zijn beleidsdomein nagaan in hoeverre daarin een vermindering kan worden gebracht. Een kosten-batenanalyse van alle decreten zou mogelijk moeten zijn. De minister heeft gewezen op controle van de doeltreffendheid van de verschillende maatregelen: als iets niet doeltreffend is, moet het worden afgeschaft.

Op het gebied van de administratie moeten volgens mevrouw De Ridder de eenheidsloketten verder worden uitgebouwd. Er mag niet gestopt worden bij de loutere creatie van de 'frontoffices', maar er moet ook een efficiënte integratie worden gemaakt van de 'backoffices', wat nu al gebeurt in het FIT. Tegelijk kunnen tijdslimieten worden opgesteld voor administratieve procedures, waarbij geen beslissing gelijk staat aan een positieve beslissing, dit om de burger te ontlasten van zware en langdurige administratieve procedures.

Mevrouw De Ridder stelt vast dat de minister veel belang hecht aan het competitief ondernemerschap in Vlaanderen. De minister besteedt aandacht aan de verschillende doelgroepen die op dit ogenblik nog enigszins achtergesteld zijn, namelijk jongeren, vrouwen, 45-plussers en allochtonen, via sensibiliserende maatregelen. Mevrouw De Ridder juicht dat toe. Er is bijvoorbeeld bij vrouwen en 45-plussers een specifiek probleem. Zo hebben 45-plussers wel ervaring maar ze zijn minder bereid risico's te nemen. Ze zetten de stap naar ondernemen misschien nog uit noodzaak maar niet meer uit opportuniteit. Mevrouw De Ridder

acht verregaande concrete maatregelen noodzakelijk, verdergaand dan sensibiliseren.

Volgens mevrouw De Ridder besteedt de beleidsnota ook veel aandacht aan de starters. Daarbij speelt de financiering een grote rol. Die financiering moet leiden tot een meer evenwichtige bedrijfsstructuur. In Vlaanderen zijn er vooral veel kmo's en ko's. Op de markt van de grote bedrijven domineren hoofdzakelijk de buitenlandse bedrijven. Deze financiering kan leiden tot een grotere Vlaamse aanwezigheid op de markt van de grote bedrijven. In de beleidsnota wordt daarnaast ook het belang van de gazellen benadrukt. Zij creëren veel omzet en werk en kunnen de economische systemen een injectie geven.

Mevrouw De Ridder is blij met de aandacht voor de overnames. Bedrijfsoverdrachten moeten vlot kunnen gebeuren want ze leiden tot betere prestaties bij de betrokken onderneming.

Verder heeft de minister het over de onlinemarkt die moet worden uitgebouwd. Mevrouw De Ridder vraagt hoe dat concreet zal gebeuren

De heer *Roland Van Goethem* zegt dat de voorganger van de minister veel aandacht had voor de uitbouw van Vlaanderen als logistiek centrum. Daarvan vind de spreker echter niets terug in de beleidsnota. Hij vraagt of de logistieke knowhow samen met DHL naar Leipzig verdwenen is.

Mevrouw *Trees Merckx-Van Goey* stelt eveneens dat het positief is dat de minister een geïntegreerde beleidsnota voorlegt. Zij stelt dat ook de vergelijking met het regeerakkoord kan worden gemaakt.

Mevrouw Merckx-Van Goey hoopt dat er de komende vijf jaar heel wat debatten kunnen worden gevoerd in de Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie. De commissie wil een trouwe maar kritische bondgenoot zijn bij de toprioriteit van deze regering, meer ondernemen en meer werkgelegenheid.

Mevrouw Merckx-Van Goey kondigt aan dat er in de commissie een gespreksmoment zal worden gepland over de Lissabondoelstellingen. Dat kan gebeuren aan de hand van het rapport van de 'high-level-groep' van de heer Kok. Een ander thema is het pact van Vilvoorde. Wat is er gerealiseerd? Wat zijn de cijfers? België moet een standpunt innemen over de Lissabonstrategie. Wat is het standpunt

en de methodiek van de Vlaamse Regering? Wat zijn de Vlaamse prioriteiten. Mevrouw Merckx-Van Goey zegt dat het debat daarover tijdig moet beginnen.

Duurzame ontwikkeling speelt volgens mevrouw Merckx-Van Goey een grote rol in de economie en werkgelegenheid. Minister-president Leterme coördineert de duurzame ontwikkeling en behandelt dit thema in zijn beleidsnota. Wat is de visie van de minister van economie over duurzame ontwikkeling? Duurzame ontwikkeling heeft volgens mevrouw Merckx-Van Goey momenteel geen eigen administratie noch een budget. De instrumenten zijn fragmentarisch.

b. Antwoord van de minister

De *minister* beaamt de opmerkingen dat economie meer is dan economie alleen. Milieu en Energie zijn flankerende beleidsdomeinen en duurzame ontwikkeling vormt een belangrijk onderdeel.

Wetten, decreten, grondwetten, internationale verdragen, EU-verdragen en dergelijke blijven altijd rechtsgeldig. De minister heeft in haar nota dan ook niet herhaald dat ze tot basis van haar beleid dienen. Dat is gewoon zo, of het nu gaat om mensenrechten, de EU-benadering of de internationale normen op handelsbeleid.

De Vlaamse economie is een open economie. Vlaanderen is goed voor 83 percent van de Belgische export naar China. Het gaat om chemische stoffen allerhande, machines en afgewerkte producten. Dat betekent een hele hoop werkgelegenheid in de Vlaamse regio. De leden van de commissie moeten dat in hun achterhoofd houden. Vlaanderen heeft veel te verliezen bij een gesloten economie.

China staat nu in voor 1 percent van 'foreign direct investment' in Europa. De minister heeft op alle niveaus te horen gekregen dat men dit percentage wil verhogen. In de volgende jaren bestaat de kans om ook investeringen aan te trekken. Vlaanderen mag daar niet blind voor zijn.

Het sectoraal beleid is bij verschillende leden een aandachtspunt. Een voorbeeld is de auto-assemblage. Die komt ook in de beleidsnota aan bod, in punt 3.6 op bladzijde 12. Deze sector is de eerste waarvoor is overgegaan tot een geïntegreerde

aanpak. Terecht wordt opgemerkt dat de Vlaamse minister van Economie niet alle hefboomen in handen heeft. Er zitten ook elders instrumenten, die nodig zijn voor een flankerend beleid.

De automobielsector is goed voor 100.000 werkplaatsen, quasi allemaal in Vlaanderen, met uitzondering van één bedrijf, waar echter grotendeels ook Vlaamse werknemers werken. Daarover is een rondetafelconferentie opgezet, die nu in gespecialiseerde werkgroepen werkt. De minister heeft ook de federale regering uitgenodigd om aan deze besprekingen deel te nemen, omdat heel wat flankerende maatregelen van fiscale of parafiscale aard zijn.

De minister stelt vast dat de meeste sprekers vinden dat het belangrijk voor onze toekomstige economische ontwikkeling is dat Vlaanderen een kennisregio is. Sommigen twijfelen daar echter aan. Er is uitvoerig geciteerd uit documenten van het VBO en Voka. Beide organisaties hameren constant op het belang van de ontwikkeling van Vlaanderen als kennisregio en het belang van onderzoek en ontwikkeling als basis van onze economie, al ziet het VBO het uiteraard ruimer dan Vlaanderen alleen.

Eén hooggeschoolde onderzoeksjob is goed voor acht tot negen afgeleide jobs op een ander niveau. Dat mag niet uit het oog worden verloren. Vroeger was een groot deel van de bevolking werkzaam in welbepaalde industriële sectoren. Dat werd de ruggengraat van de economie genoemd, maar het wilde niet zeggen dat elke Vlaming in een staalfabriek, een kolenmijn of een traditionele industriële sector als de textiel werkte. Die sectoren waren ook belangrijk voor de afgeleide tewerkstelling. Dat is niet anders met de kenniseconomie en de ontwikkeling van kennis om ze economisch te kunnen toepassen. Niet iedereen zal als hooggeschoold onderzoeker met enkele doctoraten tewerkgesteld zijn, maar het heeft wel een hoop afgeleide tewerkstelling tot gevolg.

Vlaanderen Logistiek is nog steeds heel belangrijk. Juist daarom zit in de excellentiepool en de financiering daarvan het Instituut voor de Logistiek, dat als doelstelling heeft precies deze sectorale poot van de economie te begeleiden en te ontwikkelen.

De klaagzang dat Vlaanderen het slecht doet, is volgens de minister te relativiseren. Alles kan beter,

en er is veel kritiek te leveren op de manier waarop ons economisch weefsel functioneert. De OESO zegt echter vandaag dat de groei voor België weliswaar licht vertraagt tot 2,4 percent in 2005, maar ook aantrekt tot 2,7 percent in 2006. België blijft daarmee beter presteren dan de eurozone, waar de groei in 2004 gemiddeld 1,9 percent en in 2005 2,5 percent zal bedragen. Er is dus niet alleen slecht nieuws. De OESO stelt trouwens ook vast dat de activiteitsgraad van vrouwen en 50-plussers toeneemt.

Volgens de CRB stegen de uurloonkosten in 2003-2004 met 5,9 percent. Dat is meer dan de loonnorm van 5,4 percent en meer dan in de buurlanden, waar de stijging 4,5 percent bedroeg. Toch verwacht de OESO een stijging van de werkgelegenheid en een daling van de werkloosheid.

Er is aandacht gevraagd voor het sociaal-economisch streekbeleid. Het vorige parlement heeft een decreet goedgekeurd, maar dat is nog niet in uitvoering. De minister zegt hierover haar mening te hebben gegeven bij een bezoek aan het streekplatform van het Meetjesland, een van de heel goed functionerende streekplatforms. Het kader is er: laat het dus nu in werking treden, en evalueer het daarna. Wel voorziet dit kader in een duidelijke rolverdeling: het bepaalt dat van onderuit aan de Vlaamse Regering adviezen zullen worden gegeven over het sociaal-economisch beleid. Dat is een heel goede zaak. Die adviezen zijn er om er rekening mee te houden, anders worden ze beter niet gevraagd en was er geen decretaal kader nodig.

Een kritiek van de goed functionerende streekplatforms is dat het alleen nog maar over het sociaal-economische aspect gaat, terwijl zij dikwijls een veel breder terrein bestrijken. In het Meetjesland hadden ze acht beleidsdomeinen. Daarom gaan ze daar ook verder met een soort streekplatform-plus, in de vorm van een vzw, om de andere samenwerking voort te zetten, bijvoorbeeld op het vlak van welzijn, bos, bouw, milieu enzovoort. Dat is positief, maar dat moet niet bij decreet worden opgelegd. Er is een decretaal kader, maar wie verder wil gaan dan dat kader, kan dat doen.

Administratieve vereenvoudiging wordt in de nota omschreven op bladzijde 13. De vrees dat een loket als unieke toegang voor de ondernemer een bijkomend niveau zal zijn, is ongegrond. Integen-

deel, met de wijzigingen die zich nu voordoen, de overgang naar het VLAO, de fusie tussen Export Vlaanderen en de Dienst Investeren Vlaanderen en de instrumenten waarover het IWT beschikt, ontstaat er juist een unieke gelegenheid om tot één toegangspoort te komen. Er kan voor worden gezorgd dat de back office zo vlot mogelijk wordt georganiseerd.

Het is volgens de minister niet nodig dat alle expertise sterk gedecentraliseerd is en overal zit: het is mogelijk te voorzien in verschillende niveaus en er kan worden gemoduleerd. Er moet natuurlijk wel een vorm van deskundigheid zijn, maar de dossierbeheerders zullen ook in de achterliggende administratie zitten.

Sommige sprekers merkten op dat we een echt flankerend beleid nodig hebben, en geen gebakken lucht. De minister is het daar volledig mee eens, maar het gaat niet op alles wat betrekking heeft op de imagoverbetering van ondernemingen en ondernemers af te doen als gebakken lucht. De ervaring heeft uitgewezen dat bijvoorbeeld fictieseries over verpleging, vroedvrouwen, dierenartsen, de politie, enzovoort, een weerslag hebben op de aantrekkelijkheid van die beroepsgroepen.

Op pagina 72, punt 5.6 wordt aandacht besteed aan ethisch en verantwoord ondernemen. Blijkbaar wordt het belang dat het bedrijfsleven zelf hecht aan maatschappelijk ondernemen onderschat. Ethisch ondernemen is, zeker in de Angelsaksische landen, dé topic binnen het management en op andere niveaus. Dit wil niet zeggen dat de overheid zijn rol niet moeten opnemen. De minister verklaart zelf ook achter die evolutie te staan.

De minister vermeldt het plan van een nieuwe Vlaamse economische vertegenwoordiging in Costa Rica. Dit is nog onder voorbehoud, want de Vlaamse Regering moet dat nog bekrachtigen. Het zou een uitstekende gelegenheid bieden om met een pilootproject te beginnen inzake ethisch ondernemen en ethische bedrijfsvoering, te meer daar een aantal ngo's die in Vlaanderen actief zijn, ook dat land hebben uitgekozen om actie te voeren.

Het FIT is een fusie van DIV en Export Vlaanderen. Met deze organisatie zal beter kunnen worden ingespeeld op vragen over investeren in het

buitenland en het aantrekken van buitenlandse investeringen in Vlaanderen. Er zal een soort investeringsprospectus worden toegevoegd aan de Vlaamse economische vertegenwoordiging. Dat is een goede zaak.

De minister is blij met de aankondiging dat de commissie een speciaal debat zal houden over de Lissabonstrategie. Na Lissabon en Barcelona volgt nu het rapport-Kok. De Vlaamse Regering heeft zich ingeschreven in de Lissabonstrategie en de Barcelonanorm. Vlaanderen is die uitdagingen aangegaan.

De minister is het niet eens met de opmerking dat onderzoekers uitwijken naar andere landen louter en alleen om het loon. Alle onderzoeken spreken dit tegen. Recent is er een uitstekende serie verschenen in *De Morgen* over onderzoek en ontwikkeling. Ook daar werd gesteld dat het hogere loon maar een van de elementen is, en zelfs niet het meest doorslaggevende. De minister wenst brain-drain tegen te gaan. In 2004 werd beslist het aantal beurzen op te trekken. Daarvoor is in 2005 een bedrag van 2 miljoen euro uitgetrokken.

Een ander punt is het 'World Competitiveness Report' en de 'Growth Competitiveness Index'. België stond in 2003 op de zevenentwintigste plaats. In 2004 staan we op de vierentwintigste plaats. In 2003 waren we een aantal plaatsen gezakt omdat een subjectief element in aanmerking werd genomen voor de aantrekkelijkheid en de bepaling van de competitiviteit. Bedrijfsleiders en ondernemers werden ondervraagd over hun vrees voor delokalisatie. Zelfs met dat criterium stijgen we nog een aantal plaatsen in 2004.

Een factor die in die index ook zwaar doorweegt, is de kwaliteit van het overheidsapparaat en de overheidsdiensten. Bij het beslissen over investeringen speelt die een steeds belangrijkere rol. Daarom besteedt de Vlaamse overheid daar veel aandacht aan.

De milieunormen in Wallonië zijn helemaal dezelfde als in Vlaanderen. Dat geldt trouwens ook voor de andere landen. Het gaat voor het overgrote deel om het omzetten van Europese richtlijnen. Er is dan ook geen aanwijzing dat er delokalisatie van Vlaanderen naar Wallonië is wegens die milieunormen. Vlaanderen respecteert de milieunormen en zet de richtlijnen om, maar niets meer. Een nieuwe benadering is het instrument van ecologiesteun,

waarbij de Vlaamse overheid ondernemers en ondernemingen die beter willen doen dan de wettelijke normen, een financieel steuntje in de rug geeft.

De minister verklaart verder dat Vlaanderen moet gepromoot worden als vestigingsplaats. Investeerders die Vlaanderen al kennen, vinden de regio veel aantrekkelijker dan degenen die Vlaanderen niet kennen. Hiervoor moeten de inspanningen worden voortgezet.

De stadskernontwikkeling is opgenomen in een geïntegreerd beleid. Mercurius zit nu in het Stadsvernieuwingsfonds. Daarvoor is ongeveer 25 miljoen euro uitgetrokken. De distributie zit in een excellentiepool distributie-logistiek.

Wat 'minder hinder'-maatregelen betreft, vermeldt de minister dat er dienaangaande een federaal wetgevend initiatief is van de heer Dedecker. Het voorstel bepaalt dat als iemand zich bevindt in een stedelijke regio of buurtregio en wordt erkend als hebbende structurele hinder, hij hier een attest voor kan krijgen. Met dat attest krijgt hij dan uitstel van betaling op RSZ, fiscus en btw. Als deze regeling wordt goedgekeurd, kan worden nagegaan in welke mate er eventueel nog flankerende maatregelen op Vlaams niveau nodig zijn.

De minister zegt dat er voor Limburg niet alleen de LRM is, maar dat er daarnaast ook horizontale maatregelen zijn, die complementair zijn aan het hetgeen de LRM doet. Het klopt dat dit niet altijd duidelijk is. De beleidsnota zegt dat het beleid daarvoor oog moeten hebben. Men mag de ondernemers niet verloren laten lopen in een woud van initiatieven.

Ook over de relevantie en het belang van wetenschapsparken is er een en ander in de beleidsnota opgenomen. Over het concrete Limburgse project waarover de heer Peumans het had, zal de minister zowel rector Oosterlinck als minister Vandenbroucke contacteren. Daar de Vlaamse Regering in het algemeen wetenschapsparken en incubatiecentra verder wil stimuleren, zal voor dat initiatief geen uitzondering worden gemaakt.

Wat de breedbandstrategie betreft, zegt de minister dat mevrouw De Ridder gelijk heeft. Dit is belangrijk. Vlaanderen staat aan de top, maar mag niet op zijn lauweren gaan rusten. De Denen en de Neder-

landers halen Vlaanderen in. In Beijing is 70 procent van de woningen internet-aansluitbaar. Een derde van de inwoners surft dagelijks op internet. Op dit terrein is stilstaan achteruitgaan. Daarom wil de minister het IBBT als excellentiepool voort dynamiseren en de nodige fondsen verschaffen.

De verslaggevers,

De voorzitter,

Annick

Trees

DE RIDDER

MERCKX-VAN GOEY

Freddy

VAN GAEVER
